

SAITOS LAJOS
Fekete szél

*Ének R. C.-nek
(profánul)*

*„Betűvetés óta azt lesem,
ki áll a szélben
és ki áll vadlesen!”
(Kulcsár Ferenc)*

A mi egyetlen lobogó rét-ingünket
már nem „fényes szellők” fújták
ünnepeinket az istenek beárnyékolták
hosszú árnyék vetült életünkre
fekete szél fújt ránk mindenünnen
nem csoda ha lelkünkben nincsen ünnep
bár ütemesen nem csaptuk össze tenyerünket
kapkodtuk lábunkat akkor is
ha nem kergettek; kerge kor volt
tanú rá minden letépett naptár-
és napló-lapunk bár nem kötöttünk
talpunkra útilaput – a hűség volt
egyetlen ultimátumunk
féltük és káromoltuk a mi Urunk
s fölszakadt számos furunkulusunk
mert elvakartuk kéjes éjjel
helyközi nagy-nagy szenvedéllyel
sebeinket a nem létezőket
amit csak hitettek velünk nem valónak
írtuk és mondtuk iga-valónkat
egyetlen ingünket: igénket – igenünket.

Mindig

Kulcsár Ferencnek

Mikor? Mindig. Örökké.
Süt a Nap, fúj a szél –
jég esik...

Gyík fut a forró homokon,
emberi lábnyomban sütkérezik...

Meddig?
Mindig. – Örökké.